

(Το δέντρο της ανάγκης)

Ποιος είναι εκείνος που κοιτά μα δε δίνει σημάδια της ύπαρξής του; Ποιος είναι Αυτός που με πόνο στη καρδιά εξιστορεί περιπέτειες για μέρη που δε θα (Το δέντρο της ανάγκης)

Ποιος είναι εκείνος που κοιτά μα δε δίνει σημάδια της ύπαρξής του; Ποιος είναι Αυτός που με πόνο στη καρδιά εξιστορεί περιπέτειες για μέρη που δε θα θελε να φτάσουμε; Γιατί να συμβαίνει αυτό; Γιατί να μαστε στη σκιά της δύναμης που προτείνει ελευθερία και δρόμους που ποτέ δε βαδισαμε;

Το ξέρω, δε πρέπει πια να σκέφτομαι γιατί είναι το μέρος εκείνου' το μέρος που οι απαντήσεις είναι άχρηστες, γιατί δεν υπάρχουν ερωτήσεις πια. Ας μείνω λοιπόν εδώ, να βλέπω αυτό που υπάρχει για μένα, τίποτα άλλο.

Και βλέπω ένα τεράστιο δέντρο, με μεγάλα φορτωμένα με φύλλα κλαδιά, να κρύβουν τον ήλιο και να αναρωτιέμαι' γιατί δε μ' αφήνουν στα μέρη που έχω συνηθίσει και πάντα με σπρώχνουν σε κάτι καινούργιο, σε κάτι που συνηθισα να λέω πρωτοποριακό;

Και κουνάνε απ' τον άνεμο τα κλαδιά και χαϊδεύουν σκληρά όλο μου το σώμα, με κάνουν να εξαρτώμαι απ' αυτά, να νιώθω όλο και περισσότερο αναγκαία την ύπαρξη τους, να γίνομαι παιδί τους.

Και αφού γίνω παιδί τους, νιώθω πιο θαρραλέος, όλο και περισσότερο έτοιμος να υπερβώ τη κυριαρχία τους που με κρατά δέσμιο της ανάγκης να τα ακολουθώ παντού, να με οδηγούν σε δρόμους νέους.

Και κάνω την προσπάθεια πιάνοντας το μεγαλύτερο κλαδί που βρίσκω μπροστά μου, ν' ανέβω ψηλότερα, να φτάσω εκεί που κανείς δεν έφτασε, κανείς απ' τον εαυτό μου.

Κρέμομαι, μα το κλαδί σπάει και μένω εκεί, σε ένα ακόμα χαμηλότερο σημείο να ψάχνω τρόπο ν' ανέβω ψηλότερα' να υπερβώ το δέντρο και την κυριαρχία του' το δέντρο της ανάγκης.

Να πιαστώ απ' το κορμό δε μπορώ, είναι μεγάλος για μένα και ποτέ έτοιμος να με δεχτεί. Μα μόνο αυτό βλέπω, να πατώ στα κλαδιά που θρέφουν την ανάγκη μου και όλο ψηλότερα να φτάνω...

(Στη σαΐτα του τίποτα)

Είμαι ακόμα εδώ, πιασμένος στο δέντρο της ανάγκης, μπροστά απ' τον υπολογιστή και σκέφτομαι τα μέρη που θα θελα να φτάσω. Και συλλογίζομαι πόσα ακόμα θα θελήσω και ανατριχιάζω από ευτυχία. Ανατριχιάζω απ' την αίσθηση της δυστυχίας που θα φύγει με κάθε μου επιτυχία.

Και βλέπω μια σαίτα από χαρτί, να μπαίνει απ' τη σχισμή της μπαλκονόπορτας και να προσγειώνεται στο τραπέζι αυτό, κάτω απ' την οθόνη που στοργικά δέχεται τα λόγια μου.

Και μπαίνει ανάμεσα στα γράμματα και μ' αγάπη τα φιλά, τους δίνει χρώμα, τα εμψυχώνει μ' όλο της το σώμα.

Μα εκείνη η σαίτα δεν υπάρχει, είναι η φαντασία μιας χαράς· μια ακόμα οπτασία του συναισθήματός μου, μια ακόμα ελπίδα στη μικρή μακρόχρονη ζωή μου.

Ας εισπνεύσω λοιπόν τη σαίτα, ας τη νιώσω στα πνευμόνια μου να δίνει ζωή, με χαρά να με γεμίζει δύναμη.

Δεν είναι τίποτα εκείνη η σαίτα, το ξέρω. Δε μου δίνει σκέψεις, δε μου δίνει ορμή, δε μου δίνει φιλία, δε μου δίνει αγάπη, δε μου δίνει τίποτα. Γι' αυτό και γω νομίζω πως μου τα 'δωσε όλα, μου χάρισε τη γνώση της απροσδιόριστης ευτυχίας, τη δύναμη να περπατήσω σε μέρη απάτητα, στα μέρη που δε θα 'βλεπε κανείς· στο τίποτα, στη γη της υπέρβασης, στη γη της άγνωστης χαράς που όλοι πια ζητάμε· στη γη που με κάνει να ονειρεύομαι το ουράνιο τόξο.